

Myndighedernes Side er kun et Væv af højærværdigt Juristeri, som jeg haaber, den højtærede Minister vil feje væk sammen med saa meget andet gammelt Væv og Fordom, som trænger til at ryddes ud af vor Statskirke og af vort Folkesamfund i det hele.

Men selv om vi komme over det Skår — disse Ord i § 4 — saa komme Ordene i § 5, første Stykke i Slutningen, hvor der opstilles den Betingelse for Valgret og Valgbarhed, at man skal have indgivet en „med sit fulde Navn underskreven Erklæring om, at man som døbt og konfirmeret i Folkekirken fremdeles regner sig for Medlem af denne“. Maa jeg her indskyde det Spørgsmaal: hvorfor skal det være det fulde Navn? Er det virkelig Meningen, naar en Person f. Eks. har 7 Fornavne, at de alle skulle anføres paa denne Blanket? Der tales ofte i Lovgivningen om „fulde Navn“, og det volder ofte Kvaler. Jeg vil bede dem, som faa med denne Sags videre Behandling at gøre, at tænke paa, om det ogsaa er Meningen. Der staar saa i denne Paragraf „døbt og konfirmeret i Folkekirken“, og dette er vanskeligt at komme over for den, som ønsker, at disse Frimenighedsmedlemmer ogsaa skulle komme ind under Lovforslaget. Det vil sige, det er ikke vanskeligt, naar man tænker paa de nuværende *volksne* Medlemmer af Frimenighederne, som næsten alle, før de traadte ind i dem, have været i den almindelige Folkekirke og ere døbte og konfirmerede i den. De ville, hvis de ikke udelukkes ved § 4, ikke møde mindste Vanskelighed ved § 5. De ville kunne forlange sig optagne paa Listen og derigenem faa baade Valgret og Valgbarhed. De Ord: „fremdeles regner sig som Medlem af denne“, udelukker dem nemlig ikke. De have aldrig regnet sig for andet. Maa jeg som et Eksempel paa, hvilke urimelige Vanskeligheder man har rodet sig ind i fra Myndighedernes Side ved hele denne Betragtning, tilføje, at disse Folk bleve meget vanskelig stillede efter den kongelige Resolution af 22de Marts 1897 om Formerne for Udtrædelse af og Genoptagelse i Folkekirken. Der opstod den Vanskelighed, at disse Folk i Frimenighederne jo ikke vare udtraadte og ikke vilde udtræde i de Former, der omtales, og naar de saa kom til Præsten og vilde have kirkelig Vielse sagde han eller *kunde* han med de kirkelige Myndigheder bag sig sige: Nej, I høre ikke til Folkekirken, jeg vil ikke vie Jer, og kom de saa til de borgerlige Øvrigheder og vilde borgerlig vies, sagde By- eller

Herredsfogderne, at ifølge den nævnte Resolution maatte de ikke stedes til borgerlig Vielse uden at fremlægge Attest for, at de havde udmeldt sig af Folkekirken, saaledes som det er foreskrevet i den nævnte Resolution. Forudsætningen var altsaa, at de paagældende med Navns Underskrift skulde have erklæret, at de udtraadte af Folkekirken. Dette betød altsaa, at enten kunde disse Folk ikke blive gifte, eller ogsaa maatte de erklære, hvad de ikke paa nogen Maade mente. Det var den Kollision, man kom i, og som blev løst ved en af de smaa Indrømmelser fra Ministeriets Side, som jeg nu haaber skulle føre til den store, idet Ministeriet en for en har givet i ethvert Tilfælde to af de Frimenigheder, som findes her i Landet en Tilladelse, som de altsaa kunne bruge over for enhver borgerlig Øvrighed, til at blive borgerlig viede af denne *uden* at fremlægge Attest for at være udmeldte af Folkekirken, hvad man ellers ved denne Resolution har forlangt.

De ældre Medlemmer af Frimenighederne møde altsaa ikke nogen Vanskelighed i de Ord: „døbt og konfirmeret i Folkekirken“, men det gøre derimod de yngre. Nu kan der jo være Folk, som ere op mod en Snes Aar, hvis Forældre før Børnenes Fødsel have meldt sig ind i en Frimenighed eller ere gaaede over i den fra en Valgmenighed, og hvis Børn derfor ere baade døbte og maaske ogsaa konfirmerede i denne Frimenighed. Der bliver Spørgsmaalet saa for disse Børns Vedkommende, selv om de kunne siges at høre til Folkekirken efter § 4, om de saa ogsaa kunne siges at være døbte og konfirmerede i Folkekirken, som § 5 kræver. Det er ikke det samme Spørgsmaal, som jeg talte om før. Jeg anser det ikke for saa urigtigt og uberettiget som den Betragtning jeg talte om før; hvis man her vil sige: det ere de ikke, thi Daab og Konfirmation „i Folkekirken“ skal altid foregaa i en af Folkekirkens Kirker. Dog gælder dette jo ikke ubetinget om Daaben, thi den behøver jo ikke at være foretagen i en Kirkebygning. Hjemmedaab er jo ogsaa gyldig, i alt Fald naar dertil senere kommer Fremstilling i Kirken, medmindre man da — ifølge Praksis — er en kongelig Person. Det ligger altsaa ganske vist nær at sige, at disse Ord ikke kunne passe for den, der er døbt og konfirmeret i en Frimenighed; men naar de ikke kunne passe der, mener jeg ganske vist ogsaa, at de bør stryges. Det er ikke rigtigt at støde de Folk